

VÁCLAV PRAŽÁK

Arvedanská bojová magie

Při vyslovení spojení „arvedanská magie“ prakticky všem současným obyvatelům Asterionu vytane v mysli představa síly, s jejíž pomocí se dá ovládnout celý svět. Je jako lákadlo přitahující neustále pozornost jak těch, kteří touží hlavně po poznání, tak i těch, již prahnou přímo po moci. Objevováním a skládáním střípků znalostí se zabývá řada jednotlivců i celých organizací a hon za tímto poznáním nabývá na intenzitě s tím, jak se stále častěji vynořují náznaky toho, že rozhodující střet s Kharem Démonem se neúprosně blíží. Všechny strany proto usilovně hledají co nejmocnější prostředky, včetně těch magických. A právě o používání magie v boji nám v tomto článku půjde především.

Kde jinde začít než právě u Arvedanů? Samozřejmě, před příchodem tohoto národa zde již existovaly jiné rasy, zejména mocní korullové, avšak jejich nasazení magie v boji mělo svá specifika. Nekorullské rasy se teprve pomalu učily magii poznávat, zatímco korullové ji v boji využívali pouze intuitivně a jejich práce s magií se omezovala na společenské události typu obřadu trnkr mrnwr. Korullové se studiem magie nezabývali – neměli k tomu důvod, protože v případě potřeby jim stačilo použít pout z výše uvedeného rituálu a na ovládání svých poddaných stačila síla jejich mocných paží a krutých mozků.

S příchodem Arvedanů se na Asterionu poprvé objevil národ, jenž magii chápal jako svébytnou sílu a byl schopen využívat jejich možností. Je třeba ovšem říci, že vstup do nového domova pro ně nezačal nejpříznivěji a do jisté míry byl i šokem.

Magické pole Asterionu se totiž v jistých ohledech lišilo od pole, na nějž byli příchozí zvyklí z Arvedy. Brzy po přesídlení na nový svět si arvedanští magici uvědomili, že spousta osvědčených a zaběhnutých postupů vůbec nefunguje nebo jsou jejich výsledky značně nepředvídatelné. Řada artefaktů využívajících složité magické technologie vypověděla poslušnost – jednalo se například o arvedanské meziplanetární koráby či o nejmocnější zbraně. Možná šlo o ironii osudu, možná se tak sami bohové chtěli pojistit proti tomu, že Arvedané s Asterionem nenaloží tak krutě jako se svým původním domovem.

Přistěhovalci z Arvedy se ale nevzdali. Jejich zbývající dovednosti v práci s magickým polem jim i nadále poskytovaly nad ostatními rasami a národy nebývalou převahu, takže ty v nich viděly často samotné boží posly či děsivé demony. Netrvalo dlouho a Arvedané si původní obyvatele podmanili a naplno se vrhli do zkoumání možností, jež jim asterionská magie nabízela. Řada arvedanských mistrů magie se znovu pustila do výroby zbraní, které dokázaly ničit na dálku celé krajiny a měnit je v navěky mrtvé pustiny, ale i ty nejlepší výsledky byly jen stínem ve srovnání s drtivostí jejich arvedských předchůdců. V jiných oblastech magických činností se Arvedanům dařilo o poznání lépe. Vznikala tak nádherná města, dokonalé silnice, výkonná hospodářská zařízení, složité přístroje umožňující komunikaci a kontakt se Stínovým a Vnějším světem a otvírající nové možnosti za hranicemi přírodní úrovně. Vzhledem k tomu, že pacifikace původních obyvatel Asterionu probíhala bez výraznějších potíží a pod vedením Ertarona se mezi Arvedany nevyskytovaly významnější sváry, výzkum na poli bojové magie se nadále výrazněji nerozvíjel.

Zlom přišel až v roce 4863 př. k. l. a byl spojen s osobou Khara Démona, tak jako ostatně řada dalších událostí, jež výrazně ovlivnily historii Arvedanů. Existence vznešených elfů jako rasy schopné Arvedanům konkurovat prakticky ve všem, včetně bojové magie, což se ukázalo při zničení meziplanetární brány mezi Asterionem a Modrým měsícem, Arvedany šokovala. Najednou si uvědomili, že se mohou ocitnout tváří v tvář někomu, kdo představuje vážnou hrozbu pro jejich existenci. Ale ať se snažili jakkoli, jejich experimenty s využitím magie v boji, jež by odpovídalo jejich zkušenostem z Arvedy, se mýjely účinkem. Díky tomu se mezi

Arvedany začal znovu pěstovat „prostý“ boj – z jízdy na koni, lukostřelby a šermu chladnými zbraněmi přestala být zábava a staly se plnohodnotnou činností.

Síla arvedanské magie vycházela především z tvorby kouzelných předmětů. Podle názoru vojensko-magických válečných teoretiků bylo výhodnější vybavit bojovníka řadou předmětů s magickými vlastnostmi, jež se relativně jednoduše aktivovaly, než aby musel vše potřebné „schovávat“ v hlavě. Válečné střety na Arvedě se proto většinou odehrávaly podle vzorce náročná a obsáhlá příprava – co nejrychlejší útok. Stejně intenzivně se však rozvíjela i protimagická obranná opatření, takže na přímou invenci na bitevním poli zpravidla nezbývalo mnoho času.

To vše ale na Asterionu ztrácelo svou platnost a jedním z prvních, kdo se dokázal za relativně krátkou dobu přizpůsobit, byl právě Khar. Zatímco mnozí jeho současníci se snažili vzkřísit starý arvedanský svět, on hleděl dopředu k novým možnostem. Při svém plánování revolty vůči Ertaronovi hledal spojence nejen mezi nespokojenými krajany, ale rovněž i mezi podmaněnými národy. Chodil mezi pohany, rozmlouval s nimi a postupně je stále více poznával. Při tom mu neuniklo, jakým způsobem zacházejí s magií oni. Na rozdíl od Arvedanů, kteří s magickou energií pracovali pozvolna a upravovali si ji k potřebnému účelu, pohané ji využívali do značné míry nevědomky. Často se jednalo o tradici předávané postupy (gesta, formule, obřady), jež formovaly magické pole a vyvolávaly žádoucí efekt. V porovnání s arvedanským přístupem byla tato „kouzla“ relativně nicotná, avšak rychle použitelná a nevyžadovala zpravidla takové nároky na zvládnutí. Khar se velmi rychle ponořil do zkoumání tohoto jevu, který ostatní Arvedané ve svém pocitu nadřazenosti přehlíželi.

Postupně tak kolem sebe soustřeďoval ty z pohanů, kteří v tomto druhu práce s magií nejvíce vynikali. Většina z nich nepostrádala dobrou paměť, schopnost se soustředit, pracovat s hlasem či ovládat precizně své tělo. Pohani se vedle vylepšování postupů, které již znali, učili rovněž své síly spojovat k vytváření efektivnějších zaklínadel. Uvedené snahy se sice neobešly – především zpočátku – bez obětí na životech, ale za oněch šest let, které uběhly mezi Kharovým příchodem na Asterion a jeho roztržkou s Ertaronem, přinesly své ovoce.

Tyto „pokusy“ probíhaly stranou všeobecné pozornosti a Khar je udržoval v tajnosti i před svými druhy z řad Arvedanů. Proto bylo pro jeho protivníky šokem, když útočící Kharovy hordy podporovali v bitvě i pohanští čarodějové. Shodou okolností totiž většina magiků, kteří odešli s Kharem, byla specialisty na ochrannou magii a protikouzla, kterými drželi v šachu protivníkovy kouzelníky, takže pohanská magie se stávala jazýčkem na vahách, který rozhodl nejeden střet v Démonův prospěch. Na tomto místě je třeba dodat, že Khar se při realizaci svých plánů nerozpakoval obětovat své pohanské „spojence“ po stovkách, a tak tito padlí mnohdy eliminovali značnou část magického potenciálu soupeře, zatímco elitní Kharovy jednotky vyčkávaly a následně dokonali dílo zkázy.

I přes všechno arvedanský magický um nebyli Démonovi protivníci schopni účinného protiopatření. Zprvu se skutečně pokusili využít proti Kharovi své nejmocnější prostředky, ty však nepřinesly očekávaný úspěch. Některé z destrukčních magických zbraní, jež Arvedanům zůstaly, vypověděly poslušnost, jiné se Kharovým magikům podařilo neutralizovat. Velmi rychle se proto ukazovalo, že „velká“ magie vytoužené vítězství nepřinese. Snahy arvedanského císařství se proto napřely směrem k vytváření velkého množství „malých“ kouzelných předmětů pro co nejvíce vojáků, kteří by tak byli v bezpečí alespoň před těmi největšími magickými hrozbami, jež na ně mohly v boji čekat. Samotné střety pak měla rozhodovat ocel, statečnost a předvídavost.

Kharův náskok se však zdál být k nedohnání. Navíc úspěchy jeho pohanských vojsk k němu přiváděly další a další nespokojence z řad porobených národů, které se bouřily proti svým arvedanským pánům. Arvedanské císařství se tak ocitlo pod tlakem z několika stran, jemuž vzdorovalo jen s obtížemi a nakonec mu zcela podlehlo.

O tom, jak mohl vypadat arvedanský čaroděj, nemá dnes na Asterionu prakticky nikdo tušení. Názory většiny obyvatel jsou utvářeny znalostmi, jež mají o magicích ve svém okolí. Asi nejvíce jsou rozšířené představy vycházející z kouzelníků, kteří patří k Čarodějně akademii a učí na magických školách. Obraz zachmuřených mužů s pěstěným plnovousem, v dlouhém rouchu s tajemnými symboly a s důstojně vyhlížející holí je v podvědomí lidí značně zakořeněný, zejména proto, že mnozí magici si na tomto vzezření zakládají a považují ho za přiměřené svému stavu. Sice existuje množství výjimek, ale jejich rozmanitost zatím nestačí, aby vznikl v myslích „nový“ kouzelník. A právě takto si mnozí představují arvedanské divotvůrce, kteří přece museli ty současné mnohonásobně překonávat.

O tom, jak se chovali v bojích, existuje ještě méně představ. Skutečnost se měla tak, že střetů „klasického“ typu, známých ještě z Arvedy, se účastnili z povzdálí, odkud jistili vlastní síly a případně čelili útokům na své osoby ze strany protivníka. Přímo v bitevní vřavě tak byli přítomni prostřednictvím svých výrobků, které používali samotní vojáci.

Khar patřil mezi první, kdo začal magiky stavět přímo do bitevní linie. Samozřejmě, že byli co možná nejlépe chráněni jak fyzicky, tak magicky, ale přihlížení z bezpečné vzdálenosti se to z hlediska bezpečnosti nemohlo rovnat. Na druhou stranu ovšem byli mnohem blíže dění na bojišti a vzhledem ke svému výcviku mohli reagovat na situaci daleko bezprostředněji. Jejich magické síly byly sice co do účinku slabší než arvedanské, ovšem jejich vhodné použití tuto nevýhodu do značné míry negovalo. Díky tomu se také z magiků na Kharově straně stávali často velmi dobří velitelé a stratégové.

Postupem času, jak Khar sílil a jeho protivníků ubývalo, mizela z bojišť i stará arvedanská magie. Démon totiž nechával ty nejsilnější prostředky, které se mu podařilo ukořistit, schraňovat ve své blízkosti, aby je nikdo nemohl případně použít proti němu (ani svým největším spojencům z řad drakolidů natolik nedůvěřoval). V posledních bojích, které definitivně zpečetily osud Arvedanů, se tak objevovala především tzv. pohanská magie, jejíž výzkum pokročil natolik, že v polních podmínkách mohla vcelku bezproblémově nahradit magii Arvedanů. Na druhou stranu, v mnoha střetech už stačila na vítězství Kharových vojsk pouze jejich početní převaha a zuřivost, a magie se na bitevních polích stávala doménou velitelů obou stran, kteří ji využívali především při vzájemných střetech.

Pokračování snad někdy v budoucnu